

VITA OG VIRGINIA

Eksklusivt møde med Virginia Woolf og hendes lesbiske hjemsøgelse i CafeTeatrets 'Vita and Virginia'. Forestillingen er på engelsk.

DU får noget, der ligner en botanisk nøgle i hånden ved indgangen til CaféTeatret. En liste over fyrrer personer, der nævnes undervejs i stykket 'Vita And Virginia'. Oven i de fyrrer så de to, det handler om: Vita Sackville-West og Virginia Woolf. Under forestillingen ser vi publikummer dykke ned i listen, når et navn bliver nævnt. Hvem er så f.eks., skal vi sige: Ritchie?

OK: 'Philip Charles Thomson Ritchie, født 1899, søn af Charles Ritchie, 2. baron Ritchie of Dundee. Han havde en affære med Lytton Stratchie.'

OK: Hvem er så Stratchie? Videre på listen. Stratchie: Medlem af Bloomsbury Gruppen.

Yes. Noget ringer. Alligevel: Videre til håndbogen. Bloomsbury. Jo da, berømt bande af kloge hoveder i Englands mellemkrigsår.

DE TO

Det sjove ved det er, at man bare kan lade den liste blive i lommen og vente til bagefter med at kikke den igennem. 'Hvis De vil vide mere', som Henning Jensen engang sagde i Jyllands-Posten-reklamerne.

Det behøver vi egentlig ikke.

For deroppe står de to udmærkede dansk-engelske skuespillere Angela Heath-Larsen og Sue Hansen-Styles. Den første en saftfuld pige i støvler og ridebukser. Den anden selveste Virginia Woolf, ja, du er lige ved at se spøgelses, for skuespilleren Sue ligner i den grad den berømte forfatter med det smalle ansigt, de blege sarte træk, det tilbagestrøgne hår.

Og deres historie, som den udvikler sig gennem de to timers dialog, er så livsnær og fascinerende, at strømmen af udenværker og name dropping bare er pudderet, der flyver fra kvasten undervejs som pynt i hvirvelvinden omkring det centrale: Den notorisk altædende, hæmningsløst lesbiske Vitas belejring af Virginia.

En belejring, der medfører, at Virginas forsvarsværker falder hurtigere end Jerichos mure.

SART

Smukt, sart, forskrækket afviser hun og tager endelig imod. Iblandet desperate, uafsladlige forsøg på at omsætte tvivl, tiltrækning, vantro og jubel i litterære klædedragter. Hos dem begge. Pyntet med eksotiske, kosmopolitiske sving ud i den globale æter.

Flimmet af personer omkring dem tager vi for pålydende uden at gøre andet end genkende eller omsætte dem til kataloget af venner, elskere, ægtemænd eller sønner. Besværlige, savnede, elskede eller partnere i deres fælles cirkus af følelser.

Hos Vita mest den overfladisk udnyttelse af livets mangfoldige mulighed. Hos Virginia dybe indgreb i sjælens ubodelige vriden hænder. Det forhold, der sammen med så meget andet måtte få hende til at gøre en ende på sit liv ved at springe i en flod under 2. verdenskrig.

SPROGET

Det er en køn lille forestilling, mellemkrigstiden, en esoteriske duft af Die Welt von gestern og sjældent indblik i den berømte forfatterindes splittede sind.

Barry McKenna har iscenesat de to skuespillere med præcis differenciering mellem dem og udnyttelse af den lille caféscene begrænsede spændvidde.

De to skuespillers engelsk er med alt sit britiske kniplingsmønster et drømmekursus for folk, der vil tættere på det sprog, vi må nøjes med at ane i det fjerne, når vi ser 'Bunbury' eller 'My Fair Lady' på Det Kgl. Danske Teater.

GregersDH.dk